

RUTEN SKIKLUB

ÅRGANG 46

DECEMBER 2013

*Ved Undertjern - August 2013
Skistavene er udskiftet med vandrestave!*

RUTEN SKIKLUBS MEDLEMSBLAD 2013

REDAKTION & LAYOUT

Flemming Koue

Tlf.: +45 43 90 18 19 - E-mail: flemming.koue@get2net.dk

OBS! Sidste frist for bidrag til Skibladet er altid 1. november

MEDLEMSADMINISTRATION

Michael Rolf Jacobsen

Tlf.: +45 45 76 00 23 - Mobil: +45 23622477

E-mail: michael@rolfjacobsen.dk

Bankkonto nr.: Reg. 1551 nr. 4162250

Forsidebillede: *Flemming Koue*. Øvrige billeder: *Arthur - Ruten Fjellstue samt trofaste medlemmer af Ruten Skiklub.*

Indholdsfortegnelse

Side

Redaktionelt.....	3
Formanden har ordet.....	4
Brev fra Berit.....	5-11
Referat af generalforsamling 2013.....	12-18
Ruten Skiklub Regnskab2012.....	19
Skiklubbens 45 års jubilæumstur.....	20-26
Bliv medlem af Ruten Skiklub.....	27
Ruten Fjellstue fylder 75 år.....	27
Helvete i Espedalen	28-30
Vandretur på Færøerne.....	31-33
Øer på transportbånd.....	34-37
Ugerapporter fra medlemmerne.....	38-48
Dramatik når flommen kommer.....	49
Status for hjemmesiden.....	50
Ruten-bånd.....	51
Annonce Tuxen AV-Center	52

RUTEN FJELLSTUES ADRESSE

Ruten Fjellstue - N-2658 Espedalen, Norge

Telefon: +47 61 29 73 20 - Telefax: +47 61 29 73 21

E-mail: post@ruten.no - Internet: www.ruten.no

Redaktionelt

Normalt prydes bladets forside af et flot vinterbillede, men redaktionen har efter moden overvejelse i år valgt at bringe et dejligt sommerbillede. Det er sket før. For Ruten Fjellstue er jo i virkeligheden også til mere end vinterferie. Det har mange af skiklubbens medlemmer efterhånden fundet ud af. De flotte landskaber omkring Espedalen indbyder til kortere eller længere oplevelsesrige vandreture, naturligvis med Ruten Fjellstue som udgangspunkt.

Forsidebilledet er fra Skiklubbens 45 års jubilæumstur i slutningen af august, hvor alle vandrede med på en mindst ca. 17 km lang vandretur til forskellige seværdigheder i området, i drømmevejret vel at mærke. Læs mere om turen på side 20 ff. og se kæmpekollagen.

Som de forrige år har skrivelysten blandt medlemmerne været imponerende, og 'dead-line' den 1. november er principielt blevet flot overholdt. Redaktøren udtrykker sin uforbeholdne tak herfor.

Berit's brev er som sædvanlig en skattet og dejlig beretning om årets gang på Ruten Fjellstue, om travlhed (heldigvis), familiens egne rejseoplevelser og meget andet.

Ugerapporterne indeholder i år uventet spændende beretninger fra den ellers Venlige Vildmark, men læs blot selv.

Klubbens medlemmer har her i Skibladet tidligere berettet om eventyrlige

rejser til bl.a. fjerne og eksotiske steder på globussen. Læs mere herom under 'Ruten-bånd', side 51. Så hvorfor så ikke også en velfortjent beretning fra Færøerne, hvor flere af klubbens medlemmer i regn, rusk og sol har vandret sammen med klubbens næstformand *Therese Vedel* og ditto revisor *Ole Bertelsen*, blandt andet uge 8's legendariske sangskrivnerske *Kirsten Albiniussen* med husbond. Bladets redaktør beretter alternativt fra ugerne 7, 8 og 9 om så fjernt et rejsemål som Hawai'i, hvor man faktisk også kan stå på ski i 4.200 m højde, hvis ikke man da lige har tabt pusten forinden.

Sidste år fik vi at vide, hvorfor det hedder Skåbu. I år får vi så at vide, hvorfor det hedder 'Helvete' og mere til.

Alt dette er garneret med betagende og fantastiske billeder leveret af Skiklubbens medlemmer og fjeldstuens uforlignelige fotograf Arthur.

I 2014 fylder Ruten Fjellstue 75 år. Læs hvordan dette fejres på side 11 og 27.

Redaktionen ønsker medlemmerne en **rigtig glædelig jul og et godt nytår** - samt naturligvis en rigtig god og oplevelsesrig feriestrækning på Ruten Fjellstue i 2014.

Vi ses til Skiklubbens generalforsamling eller årsmøde den første mandag i maj 2014 - hvor det så end måtte blive!

Flemming Koue

Formanden har ordet

Hvor blev nu lige den sommer af? Det er da ikke særligt lang tid siden, vi mødtes til det hyggelige årsmøde? På det tidspunkt var det spirende forår – og vi så alle frem til sommeren, og for mange også en spændende tur til Ruten i anledning af jubilæet. Nu er det efterår – og mange af jer kan til gengæld se frem til en tur på ski i den kommende vintersæson.

Årets højdepunkt var uden tvivl den flotte og velarrangerede tur til Espedalen i august/september måned. Desværre blev den uden deltagelse af formanden – idet vores lille familie samtidig overtog nøglerne til vores nye hus. Men jeg har hørt fra pålidelige kilder, at turen var en succes, og at alle havde nogle gode dage på fjeldet. Tak til alle jer, som deltog – og en speciel tak til udvalget, som arrangerede dette.

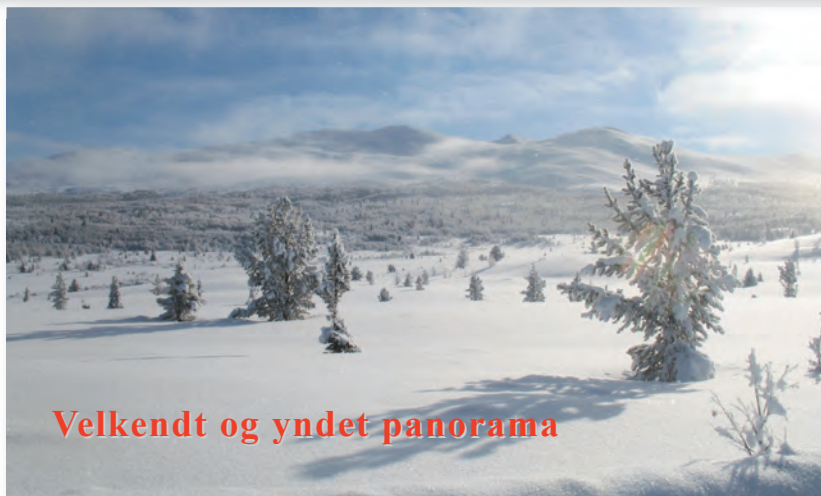
Der skal også lyde en stor tak for stor gæstfrihed fra Berit og Arthurs side.

Allerede nu kan vi jo se frem til næste årsmøde, som traditionen tro afholdes den første mandag i maj måned. Bestyrelsen efterlyser inspiration til, hvor det skal holdes henne? Er du bekendt med et dejligt etablissement, så tøv ikke med at sende en mail. Vi vil så gerne prøve noget nyt!

Jeg håber, du får nogle gode timer i selskab med vores flotte Skiblad. Nyd det og lad drømmene svæve mod Espedalens tinder og vildmarkens vidder.

Samtidig vil jeg benytte lejligheden til at ønske alle skiklubbens medlemmer en rigtig glædelig jul, godt nytår – og naturligvis en fantastisk ferie, når/hvis turen går mod de norske fjelde.

Christian Skipper

Velkendt og yndet panorama

Brev fra Berit

Tusen takk for sist, takk for alle hyggelig besøk i sommer og siste vinter. Jeg kan ikke for ofte si hvor mye våre faste gjester og Ruten-venner betyr for oss. Spesiellt i disse år hvor det har vært meget hårdt for oss å drive, har noe af motivasjonen vært å finne i våre trofste gjester, som gir oss påfyll i form af gode ord og tilbakemeldinger på vårt arbeide. Tusen takk!

Høsten er over oss, selv om vi har hatt en fantastisk “indian summer” i Espedalen i år, må vi nå innse at høsten er her for fullt, mange netter med frost har vi hatt og et par lette snefall har vi også hatt, men ikke det store enda, selv om det nå går mot slutten af oktober. - Det er underlig, hvor fort et år er gått, jeg synes det var bare noen uker siden sist jeg fikk en rykker fra vår redaktør, men nei. Det er på tide å summere opp et år, år 2013! For et år. Mye har skjedd.

Vi får ta det triste først, så det er overstått: Vår kjære Tyra er gått bort, 10 og et halvt år gammel. Født 17. februar 2003, død 30. juli 2013. Og det på en trist og vanskelig måte: Hun blev vekk en aften med skrekkelig tordenvær i sommer, den 30. juli. Jeg tok henne alltid inn i huset når det var torden, fordi hun var så redd, og fikk det dårlig i tordenvær, slik også denne ettermiddag. Men hun ville ikke roe seg. Plutselig roper en pike til meg at

Tyra er løpt ut, jeg løper etter, roper og leter, men ingen Tyra, ikke hører jeg henne, ikke ser jeg henne. Jeg tenker: Vel hun har gjort det før, og kommer alltid tilbake, men jeg hadde en uro i meg, nettopp fordi hun ikke var ute på sin vanlige elgtur, men var løpt ut i redsel. Det har vært en vanskelig tid for oss, fordi vi ikke vet hva som hendte henne, har hun lidd? Hva skjedde? Vi har lett, og lett, etterlyst henne på radio og i bygden, vi har hatt kontakt med tre forskjellige klarsynte og lett der hvor de har vist oss, men nei, ingen Tyra! Nå må vi vende oss til hverdagen uten Tyra, jeg har tatt meg sammen og begynt å rydde hennes ting vekk, men det har vært tungt.

Sådan fejres 17. maj i Skåbu

18. august startet drengene i skole igjen etter sommeren, så da flyttet de begge ned til Gausdal, så var vi de “ensomme gamle” og så uten Tyra, det ble merke-

lig stille. Heldigvis har vi hatt gjester nesten hele høsten, alle weekender i september var booket, og i midtuke har vi hatt litt turister og litt møter, og arbeidere, så tiden har løpt. Ikke såg vi drengene spesielt meget i sommer heller. Lars-Jakob har arbeidet hele sommeren på en Turisthytte i Jotunheimen, Bessheim fjellstue, og trivdes fantastisk godt, han fikk en masse erfaring, og nye venner. Jon-Olav jobbet de første 14 dager av sommerferien her hjemme, før han reiste på språkskole i Orlando, Florida, i 4 (!) uker. Han hadde sommeren i sitt liv, han var så glad og fornøyd, fikk en masse nye venner, mest fra Europa, men også noen fra USA, bodde hos en meget sød dame, som også var lærer på skolen han gikk på. Han lærte engelsk og fikk mye livserfaring. Han har alltid drømt om USA, så det var perfekt for ham.

Det er lettest å huske det nærmeste, men vi må jo tilbake til nyttår for å få med oss årets gang. Julen siste år, var en god jul. Vi hadde godt med gjester, fra Nederland som vanlig og også de faste norske til Nyttår.

Januar var ganske stille for oss, da vi ikke hadde våre livlige Københavner barn som vi pleier, men vi hadde noen møter og en god weekend, før uke 4 gjestene var klare til ankomst. Sneen var god, været var godt, og gjestene glade. det var en god januar 2013. Vi tok imod de nye ansatte, som ble en fantastisk gjeng sist vinter. To fra Danmark, hvorav den ene egentlig var fra Litauen. En fra Vinstra, som egentlig

var Latvia, tre fra Skåbu, hvorav den ene egentlig er fra Nederland!! Internasjonalt ble det! I tillegg os selv, og John-Arne selvsagt. Vemodig var det også fordi vi visste det var John-Arnes siste sesong hos oss. Det var på tide for ham at flytte sammen med sin kjære, Johan, de har fått leilighet og jobb i Hamar. Vi har fortsatt god kontakt, heldigvis.

Jeg er akkurat i ferd med å ansette personale for kommende vinter, det skal være på plass før 1. desember. Alltid spennende.

Høysesongen febraur og mars gikk som en drøm siste år, stabilt og godt vær har alt å si for oss i disse hektiske uker, og jeg tror alle var fornøyd! Jeg hadde følelsen av at jeg hver torsdag eller fredag stod og tok farvel med gje-

Et stort tillykke til Kari med de 85 år lyder der fra Ruten Skiklub

stene og sa: “Denne uken har vært den beste i vinter”, og det bare fortsatte!

Hektiske dager hadde vi, catering til en 90 års fødselsdag i uke 7, nevø Wilhelm's barnedåp søndag 24. februar og begravelse for min kjære tante og gudmor, Magda, den 6. mars, ble vår logistikk og vårt personale satt på prøve, men vi klarte det! Midt i dette, den 2. mars fylgte mor, Kari 85 år! Hun fikk jo et nytt kne siste år i august, og vi synes det har gått henne riktig godt. Hun går helt fint nå med en stokk uten-dørs, men uten stokk innendørs! Hun klarer seg i sitt lille hus, lager selv morgen og aftens, men spiser middag med oss hver dag, og holder ikke av å være alene lenger. Hun sier hun er glemsom, men det er kun på det daglige, alle hendelser fra før i tiden husker hun, også navn og år, fantastisk. Hun har fått litt vanskelig for å snakke det siste året, det er kanskje også fordi hun ikke har så mange venner lenger, de forsvinner en for en, men vi prøver å inkludere henne i vårt laden og gjøren, så hun holdes i ånde.

Med Påsken i uke 13 blev det ingen stille uke før påskesesongen satte inn, vi gikk rett på! Ikke fullt hus før tirsdag, men ca. 30 gjester på Palmesøndag syntes vi var meget godt. Vi var over 80 gjester i 3 dager, da strekker ikke 24 timer i døgnet til kan jeg hilse å si. Hektisk, men morsomt, og egentlig greit å være ferdig med sesongen i starten av april.

Det ble det vasket i alle kroker som

vanlig, hele staben var med så det har aldri gått så fort med oss noen gang tror jeg. Fantastisk innsats som vi avsluttet med en tur med DFDS til København for hele personalet, 10.-12. april. Meget vellykket!

Så er der ved at være gang i flasketapperiet på Ruten.

Mens jeg gjorde København utrygg med personalet, mottok Arthur vårt flasketapperi til bryggeriet. Vi var så spendte på å prøve å tappe øllet vårt på flaske! Rett etter Påske hadde vi firmaet Dynamic, et konsulentfirma, her oppe. De brygger sin egen Dynamic Ale, som de skal bruke til julegave til alle sine forbindelser! Den siste weekend i april mottok vi dem igjen, da var det tid for å tappe øllet på flasker. Det ble ilddåpen for flasketapperiet, tappingen var svært vellykket! Og øllet smakte fortreffelig. Dynamic er svært

fornøyd, og det tror jeg deres forretningsforbindelser vil bli til Jul.

Det ble dålig med skiturer for min del, da mine heler ikke var helt i form etter en hektisk sesong, så det ble med solveggen utenfor huset for min del, men en tur rundt om Ronja, til Bingsbu og Hatdal måtte jeg ha før snøen smeltet. Lars-Jakob invisterte i nytt randone-skiutstyr som han hadde tjent penger til i løpet av sesongen, så han fikk noen flotte vårskiturer til Ruten og Heidalsmuen, med en kamerat!

Mai kom, med tur til Danmark, ekstra lang tur i år, vår sommerferie. Deilige dager i fantastisk forårsvær, det var slik at mange spurte om vi hadde vært sydpå da vi kom hjem med en meget god kulør.

På krydstogt i det Sydfynske med Lis og Arne Skipper. Det lød som en spøjs oplevelse - med indlagt motorstop!

Tusen takk til Lis og Arne Skipper for deres gjestfrihet og den fantastiske seil-

tur vi hadde i det sydfynske hav (skjærgård ville vi sagt). En deilig dag fikk vi i København også, besøk på Norsk Rejsebureau og vår obligatoriske sildefrokost, som opplading til generalforsamlingen i Ruten Skiklub. Vi gjestet oss i København, og mor, Kari gjestet seg hos Guris familie i Skien, Jon-Olav og Tyra var alene hjemme, med god støtte og middagsservering hos Grethe og Turid på Dalseter. Lars-Jakob var i eksamenstid og hadde det trygt og godt hos Farmor og Farfar i Follebu.

Vi kom hjem til konfirmasjonssesong. Vi rakk en før 17. mai og to etter 17. mai. 17. Mai uken ble ekstra hyggelig for oss i år, vi fikk besøk fra Danmark: Hanne og Jørgen Nørgaard kom opp og bodde i en hytte hos oss. Utrolig hyggelig å dele nasjonaldagen med våre danske venner. De hadde aldri opplevd 17. mai, så vi gjorde alt det tradisjonelle som hører med en slik dag: Samling på bygdauset, med underholdning, tale for dagen, korpsmusikk, kaffe, kaker og is, tog med korpsset i front gjennom Skåbu og Gudstjeneste. Og vi hadde godt vær! Ikke snevær, men sol. Det er rømmegrøt og spekemat som hører til middag på en slik dag.

Pinsen feiret vi med å invitere Arthurs familie og været var uforglemmelig, det var så varmt at vi serverte aperitifen

ute i solen. Fantastisk!

Jon-Olav skulle gjøre seg ferdig med ungdomsskolen og sine siste dager på Skåbu Skole. Han kom opp i mattematikk til eksamen skriftlig og engelsk muntlig. Det gikk forholdsvis godt. Han selv var glad og fornøyd, og det var foreldrene også. Han søkte gymnas med idrett på Videregående i Gausdal og fikk i juli bekreftet at han kom inn på sitt 1. ønske. Vi har ikke barn på skolen i Skåbu lenger, et kapittel er avsluttet i våre liv.

Det er voldsomme kræfter, der er på spil, når flommen tager over

Vi startet juni måned med et brak, bryllup 1. juni og konfirmasjon 2. juni! Det ble litt af en jobbeuke i forkant av dette, men det gikk godt! Gjestene var glade og fornøyde, og da er vertskapet også glade. Vi har også fått to meget gode servitører i våre to gutter, så vi klarte strabasene sammen, med hjelp fra et par damer fra Skåbu. Vi koste oss

med mye fin vær i juni, og selv om det ble litt kjøligere midt i måneden da vi skulle feire Arthurs lillesøster, Line's 40 års fødselsdag, så blev det til helgrillet lam og utendørs fest i telt på Kit-tilbu, 900 m.o.h!

Vi startet sesongen allerede 10. juni med noen elektrikere og gjester. De arbeidet på den nye kraftstasjonen til Øvre Vinstra Kraftstasjon i Slangen. Og vi er jammen så glade for at vi sa takk til dem, for de har vært trofaste gjester i hele sommer og høst, og skal være her helt til slutten af november! Fantastisk å ha litt fast inntekt for oss, det er vi ikke vandt til.

Sesongen startet vi for alvor, som vanlig, med rideleir den 21. juni. Det ble fullt hus med unge jenter innendørs og 40 hester på jorde ute!! Vi var også heldig å få to av våre søte nie-ser, Frida, 10 år, Synnøve, 16 år, på besøk og til medhjelpere denne uken, sammen med Jon-Olav jobbet

de som helter. Det er en masse mat og oppvask etter nesten 50 barn og voksne som spiser tre ganger om dagen! Så ble de også belønnet med ridetur uken etter. Meget fornøyde piker og tante.

Juli kom med travle dager, de unge forsvann ut i verden på ferie, språkskole og speiderleir, så var vi de ensomme gamle igjen. Arthur og jeg, heldigvis hadde vi god hjelp av Anja, som også

var hos oss hele vinteren, og Susan, en pike fra Lars-Jakobs klasse i Skåbu. Det ble mye mer gjester og jobb enn vi hadde trodd da vi startet sesongen. Gledelig overraskelse for oss!

Vi hadde selskap de tre første helger i juli, og turister i ukene, ingen fritidsproblemer, men heller ikke mye tid til

Skiklubmedlemmer på afveje?

å nyte den deilige, deilige sommer vi hadde i år! Endelig etter to, tre våte kalde sommre, fikk vi tilbake i sol og varme! Gjestene var så glade, solen varmet og øllet kjølte! Perfekt for oss som vertskap. En stille uke i slutten af juli gjorde at vi fikk nytt noen aftener i solnedgang ute, fantastisk. Ingenting er som sommer på fjellet når den slår til.

August kommer alltid med Peer Gynt

festival. Det var litt spesielt i år, fordi det var det siste året med teaterforestillingen vi kjenner gjennom 25 år! Vi hadde en del gjester, men ikke så mange som vi hadde i de gyldne Per Gynt årene.

Med god tilgang av andre gjester, og et sølvbryllup midt i det hele, fikk vi en

god start på august, som også fortsatte med godt besøk og selskaper i weekendene utover. Helt til de siste dager i august, da vi gledet oss meget til å få dansker på besøk.

45 års jubileumsturen til Ruten Skiklub ankom fredag 30. Med regnvær og tåke! Vi var

Kaffe på toppen ved Undertjern i supervejr og med superudsigt!

meget spent på lørdagen, hvor det selv sagt var lagt opp til naturopplevelser u-tendørs. Åh, for en dag vi fikk, lett tåke

fra morgenen av, mer og mer sol utover dagen, slik vi kunne spise matpakken i strålende sol i bare t-skjorten! Det ble en meget vellykket weekend, med høy stemning fra ankomst til avreise. Tusen takk til arrangementskomiteen, værguderne og Odd, som stod for musikken lørdag ettermiddag og kveld. Turen er nærmere beskrevet senere i bladet og bilderne taler for seg (*red.: Side 20 ff.*).

Vi fortsatte sesongen og hadde gjester gjennom nesten hele september, både i ukene og weekenden.

Oktober kommer alltid med en hyggelig dag, og i år ekstra festlig: 1. oktober fyllte Lars-Jakob 18 år. Ja, tenk 18 år, hvor blev tiden av Han er en god gutt, som vi er meget stolte av, han er blid, snill, sosial, arbeidsom, kanskje mer utenom skolen enn på skolen, men...men. Vi feiret ham med familie og venner til middag og kake! Han er i øyeblikket mest opptatt av å få tatt sitt kjørekort, eksamen og oppkjøring er bestemt til 7. november. Så vi krysser fingre. Han har i alle fall fått kjøpt bil! Etter diverse søk på internett blev det innkjøpt en Saab, modell 2004.

Vi var i Skien for å være hos barna der nede i noen dager mens Guri og Tom-Erik var på vennetur, som Tom-Erik hadde fått i gave til sin 40 års fødselsdag. På vei nedover kjørte Aarthur og Lars-Jakob inn til en bilforhandler i Drammen og kjøpte bil! Det er en meget stolt 1. bileier kan jeg hils og si, han bare går rundt og smiler.

Sesongen vår kan vi si sluttet etter uke

40. Men vi har fortsatt vore trofaste elektrikere boende fra mandag til torsdag hver uke. - Ellers går oktober med til å ta imot vilt. Vi har fått en elg på 233 kg inn døren, den har Arthur og jeg delt opp i passe deler, pakket og fryst, slik at vi har stykker å ta fram til vore kjøre, trofaste vintergjester. Forrige uke var det hjortekjøtt som stod for tur. Det er en mer overskuelig mengde, en bukk på 80 kg, klarate vi fint på tre dager. Det tar jo litt lengre tid når vi er bare os to, og samtidig har gjester i huset

Jeg startet 14. oktober på et praksis kandidat kurs for å få tatt en eksamen i kokketeori, som jeg føler jeg mangler, så dagene styrter avsted.

2014 blir et merkeår for oss. Ruten Fjellstue har 75 års jubileum. Tradisjonen tro, blir alle jubileer for fjellstuen feiret omkring Påske, dette fordi Påsken 1939 som regnes som oppstarten her på Ruten, som den gang het Brendsetra.

Idet jeg avslutter min hilsen til dere fra året 2013, har snøen begynt å dale ned i Espedalen, to dager med snøvær har gitt oss ca. 10-12 cm snø og i dag åpenbarte det hele seg i sol og -12 grader. Da vet vi at den deilige, hvite vinteren er på veg. Vi ønsker dere alle en Riktig Gledelig Jul og et Godt Nytt år 2014!

Velkommen til alle som vil opp og hilse på oss i vinter og til dere som kommer til sommer!

*Beste fjellhilsen fra
Berit*

Referat af generalforsamling 2013

Referent og foto: Flemming Koue

DAGSORDEN

1. Velkomst og spisning
2. Valg af dirigent
3. Formandens beretning
 - a. Nyt fra Ruten
 - b. Nyt om hjemmesiden
4. Kassererens beretning
5. Fastlæggelse af kontingent
6. Valg af bestyrelse og redaktion
7. Valg af revisor
8. Indkomne forslag fra medlemmerne og/eller bestyrelsen
9. Eventuelt
10. Konkurrencen

Vejret var rigtig sommerligt på denne første mandag i maj måned 2013. Dermed også tid til det traditionelle årsmøde i den nu 45 år gamle Ruten Skiklub. Atter i år var årsmødet henlagt til Restaurant Fregatten i Hundige Havn, ikke mindst fordi lokalele-

Hyggesnak på Fregatten

jen er inkluderet i den fordelagtige menupris.

29 personer havde fundet vej til Hundige Havn i dette herlige forårsvejr – også nye ansigter fra Fyn. Både *Berit*, hvis kontokort en overgang lå frit fremme på bordet, og *Arthur*, som nu velfortjent kan kalde sig diplombrygger, havde lavet en miniferie ud af turen til årsmødet i Danmark. Dejlig at se dem begge til årsmødet og naturligvis også de mange andre Ruten-gæster.

Flot sommervejr ved Køge Bugt

Pkt. 1 - Velkomst

Formand *Christian Skipper* bød velkommen og var helt sikker på, at vi ville få en god aften sammen. Skyndsomst fandt man efter stående hyggesnak passende pladser omkring bordet og gik over til spisningen.

Spisning

Prisen for den lækre buffet var som sidste år fordelagtige kr. 185,-/pr. person.

Kaffe/te blev det også til - men drikkevarer var for egen regning. Kortholdere fik et par timers betalingsrespit, inden kortmaskinen blev sendt rundt.

Pkt. 2 - Valg af dirigent

Ole Bertelsen blev énstemmigt valgt til dirigentposten – på trods af sin dobbeltstilling som foreningens revisor. Han konstaterede lynhurtigt, at generalforsamlingen var lovligt indvarslet og gav fluks ordet til formanden.

Buffet'en tages grundigt i øjesyn

Pkt. 3 - Formandens beretning

Formanden indledte med varmt at takke alle fremmødte og rettede en speciel tak til *Berit* og *Arthur* for at være kommet den lange vej fra Peer Gynt's Rike. - Han syntes, det var lidt svært at aflægge beretning, når han ikke selv havde været på ski i det forløbne år. Det var ikke manglende lyst, men derimod tiden og visse teknikaliteter med optjening af feriedage efter hjemkomst til Danmark og ikke mindst arbejde og familie. Dog havde han været et par gange i Oslo i det forløbne år, så det

'smagte' da lidt af Espedalen. Den ene gang havde han været der midt under den såkaldte "Store Oste-krig", som vist gik ud på, at den norske regering af uigennemskuelige grunde ville hæve tolden på udenlandsk ost med 277%. Det går jo ikke sådan uden videre, for så lægger danskerne og alle andre EU-medlemmer bare en masse told på norske laks. Men måske foregik krigen også mest i tabloidaviserne.

2012 havde været et stille år i foreningen. Han udtalte stor begejstring for sidste års konkurrence. Og han undlod naturligvis ikke at rose foreningens flotte medlemsblad, som han mente var Danmarks flotteste set i forhold til foreningens medlemstal. Det varmede naturligvis referentens hjerte.

Ole og *Therese* havde i 2012 i Dansk Vandrelaugs regi arrangeret en fin tur til Espedalen, hvor Ruten Fjellstue selvfølgelig havde indtaget en helt central plads. 9 i alt havde der vist været med på turen. Oplevelserne kan man læse mere om i Skiklubbens medlemsblad fra december 2012.

Også foreningens flotte og inspirerende hjemmeside fik nogle ord med på vejen. En stor tak til *Svend Gundestrup*, som trods nu 2 små børn, utallige nattevagter osv. formår at få foreningens hjemmeside til at fremstå så flot og inspirerende.

Derimod var formanden lidt forstemt over at det dalende medlemstal. Det var i år faktisk også det laveste antal gæster til årsmødet i mange år. Set fra den

positive side giver det til gengæld lidt mere albuerum omkring bordet, og for de fremmødte betyder det mindre kø ved baren og større chance for at vinde én eller flere af de attraktive præmier. Men det havde nu været hyggeligere, hvis der havde været lidt flere til stede.

Formanden filosoferer. Det samme gør Mads Koue, Marianne Gundestrup og Jette Alsbæk

Herefter filosoferede han lidt over valget af lokalitet for årsmødet. Vi havde nu flere gange været syd for København. I bestyrelsen havde man gjort sig ihærdige anstrengelser for at finde andre konkurrencedygtige, værdige steder, men sagen var den, at næsten alle de værdige steder nord for hovedstaden efterhånden havde fundet på noget, der hedder lokaleleje, og med dagens antal gæster ville regningen så nemt løbe op i 500-600 kr. pr. deltager. - Og det er ikke jo holdbart.

I Skibladet havde dette tema været nævnt på side 5 og side 17, og han havde opfordret medlemmerne til at kom-

me med input, men hans indbakke havde været gabende tom. Han anså derfor temaet for at være uddebatteret indtil videre.

Hvis 2012 havde været et stille år, så bliver 2013 det bestemt ikke. Skiklubben har nemlig 45 års jubilæum, og det forrige år nedsatte jubilæumsudvalg havde strikket en fantastisk flot tur til Ruten sammen. Han opfordrede derfor medlemmerne til at melde sig til turen. Der var stadig plads i bussen.

Lidt historik blev det også til. Foreningen var som sagt nu 45 år. De første vedtægter i fore-

ningen havde været ganske rigoristiske, idet de påbød streng kontrol med, hvem der kunne blive medlem af foreningen. De blev dog allerede ændret året efter, faktisk det år, hvor *Berit* fyldte 1 år. Berit så ganske forbløffet ud over denne afsløring (*men referenten sad lige over for hende og iagttog hende!*).

De gamle numre af Skibladet ville nu lidt efter lidt blive indscannet og lagt på foreningens hjemmeside. De første 2 numre skulle være der nu.

Han mente også, at foreningen måske nu trængte til en ny formand. 2 små børn og et forholdsvis (hvordan dette ord på dette sted så end skal forstås?) krævende job bevirkede, at hans ind-

sats for foreningen ikke helt kunne være, hvad den fortjente. Han var dog villig til genvalg, men håbede, han kunne sætte sig på bageste række i bestyrelsen. Men den konstituerer jo sig selv, så tiden må vise, hvad der kommer ud af det!

Beretningen blev herefter godkendt med applaus.

Og så blev der formodentlig for første gang i foreningens historie sunget fødselsdagssang - for *Ida Skodborg*, som fyldte 11 år, og 11 hurra'er blev det til. Det var festligt. - Én af de norske fødselsdagssange hedder i øvrigt meget logisk "Hurra for dig".

11 hurra'er for Ida Victoria!

Pkt. 3 a - Nyt fra Ruten

Berit berettede, at der stadig lå sne i Ruten-fjeldet, og at det var herligt med sol i Danmark. Men foråret var så småt på vej i fjeldet, så de havde taget chan-

cen og sat sommerdækkene på bilen.

Det havde været en rigtig fin og ordentlig vinter, og Påsken havde været den flotteste i 37 år, til blå skivoks hele ugen. Derefter stilhed på Ruten.

Arthur kunne nu kalde sig diplombrygger med eget tapperi til flaskeøl; øl var noget af det, fjeldstuen i hendes øjne nu virkelig tjente formuer på! Så intet under, at *Berit* derfor nu så ganske lyst på fremtiden. Men - og det var jo nok så vigtigt. Hun følte sig utrolig privilegeret over at have en 'egen' skiklub i Danmark. Hun mente ikke, at der var andre fjeldstuer i hele Norge, som havde det. Som hun udtrykte det: "*Vi kunne ikke leve uden stamgæsterne vore*". Tak for disse ord.

I 2014 kan Ruten Fjellstue fejre sit 75 års jubilæum, og det skulle ske på ordentlig manér. Ét af tiltagene bliver derfor, at der til Skiklubbens medlemmer i hele 2014 ville blive givet en jubilæumsrabat på 75,00 hårde norske kroner pr. døgn/medlem. (*Spontan applaus!*). Men dette beretter *Berit* sikkert mere om i det kommende nummer af Skibladet til december?

Pkt. 3 b - Nyt om Hjemmesiden

Svend Gundestrup berettede entusias-tisk og med en masse tal om status for Skiklubbens hjemmeside. Statistikken viste, at der totalt havde været 46.312 besøgende på hjemmesiden, en stigning på ca. 11.000 fra sidste år. Brugertallet var derimod beskedne 83, hvilket var uændret i forhold til året før. Af billeder kan der ses 1.786 tilbage

fra 2005 og frem til 2012. Der sker løbende opdatering af systemet, og haccere har hidtil måttet gå forgæves. Menuen er blevet mere overskuelig, og der er sket integrering med Facebook, Google+ og Twitter. Der kan på hjemmesiden endvidere ses nye og gamle numre af skibladet.

Ved nærmere eftertanke var slogan'et "Langrend for entusiaster" blevet ændret til det mere kundevenlige "Langrend for alle".

På webmasteren's ønskeliste stod: Billede og gode historier fra medlemmerne.

Gad vide om ikke det var på dette sted, dirigenten indlagde en skålpause i forhandlingerne?

Pkt. 4 - Kassererens beretning

Foreningens kasserer *Michael Rolf Jacobsen* fremlagde foreningens revisor-godkendte regnskab. Han lød svært velfornøjet med driftsresultatet på 2.639,20 kr., hvilket pr. 31.12.2012 bragte foreningens formue op på hele 5.098,72 kr. Og så var der oven i købet

endnu ikke fremsendt regning for bladets bagsideannonce. Det er altid rart at have lidt til gode.

Regnskabet blev strakt godkendt uden spidsfindige spørgsmål.

Pkt. 5 - Fastlæggelse af årskontingent

Kontingentet ændres ikke, og det er fortsat 125 kr.

Pkt. 6 - Valg af bestyrelse og redaktion

Da alle bestyrelsesmedlemmerne, nemlig *Christian Skipper*, *Therese Vedel*, *Michael Rolf Jacobsen* og *Svend Gundestrup* allerede i indkaldelsen til årsmødet havde erklæret sig villige til genvalg, blev alle straks genvalgt - med stor akklamation.

Flemming Koue blev genvalgt som redaktør af Skibladet, og *Svend Gundestrup* fortsætter garanteret også som webmaster. Her også stor akklamation.

Under dette punkt skete der også en foreløbig udpegning af ugeskribenter.

Ugerne 3-4, 6, 7, 8 synes at være på plads. Jubilæumsturen til august/september får givetvis også sin omtale. Berits brev er jo et indslag, som alle glæder sig til at læse. Redaktøren har også tilsagn fra andre medlemmer om spændende bidrag, og måske udvikles der i årets løb også andre interes-

sante ideer, så der atter engang kommer et fint blad ud af det.

Pkt. 7 - Valg af revisor og revisor-suppleant

Ole Bertelsen blev straks genvalgt som revisor. Men hvem, der blev revisor-suppleant, vides ikke?

Pkt. 8 - Indkomne forslag fra medlemmer/bestyrelsen

Der var ingen forslag indkommet, men det afholdt ikke *Jørgen Lybæck* fra at fremkomme med et dristigt forslag om, at der på Ruten burde indrettes et særligt bord med særlige lækre retter forsynet med et skilt gående ud på, at disse retter var specielt forbeholdt ski-klubbens medlemmer. God ide!

Therese Vedel gjorde under dette punkt opmærksom på, at der stadig var pladser på jubilæumsturen til august/sep-tember 2013. Håbede, at flere efter denne aften ville melde sig. Sidste frist for tilmelding var 15. juni 2013.

Præmierne trækkes

Pkt. 9 - Eventuelt

Intet særligt at berette.

Formanden takkede herefter *Ole Bertelsen* for god og håndfast mødeledelse.

Pkt. 10 - Konkurrencen

Og nu til aftenens clou - konkurrencen. Den blev i år forestået af sidste års dobbelte vinder *Christian Skodborg* (han vandt både skileje og en uges gratis ophold på Ruten). *Berit* var som sædvanlig lykkens gudinde, som retfærdigt udtrak vinderne af de ”spændende præmier” - så som gavekort på halve liter Ruten-øl, gratis skileje, tur til Helvete og ikke mindst den eftertragtede førstepræmie: En uges gratis ophold på Ruten!

Konkurrence-masteren havde produkt-udviklet konkurrencen. Alle spørgsmålene blev i tillæg til selve arket med de 20 spørgsmål vist på storlærred. Så var der ikke noget at tage fejl af. Der var ganske underfundige og svære spørgsmål som f.eks.: ”*Hvor højt ligger Tonebu?*”, ”*Hvor mange liter birkesaft tappede Arthur i 2012?*”, ”*Hvilken højde ligger Espedalens Fjellbryggeri i?*”, ”*Hvilket metal blev primært udvundet i Espedalen i perioden 1846-78?*”, ”*Hvor mange mennesker boede der på verksodden i perioden 1846-78?*” og ”*Hvilken familie hører jærvn til?*”. Her var der lidt at tænke over for konkurrence-deltagerne. Men flere fik helt op til 3 lodder.

Vinderlisten blev som følger: Gavekort

på Ruten-øl samt 1 uges skileje til *Jette Alsbæk*, Helvetestur inkl. ølsmagning til *Ole Bertelsen*, *Jørgen Lybæk* ølgavekort, *Maria Skipper* reddede sig en flaske akvavit, og endelig gik førstepræmien på en uges gratis ophold til *Carl Dixen*. (Han havde vist i øvrigt fra sidste år også en ½ liter øl til gode).

Den heldige og glade vinder af 1. præmien, Carl Dixen, sammen med Berit

Det var så det – en god og glad aften var slut, klokken var ved at være mange, og medlemmerne drog hver til sit til nære og fjerne destinationer.

De flotte gavekort

På gensyn til næste år - første mandag i maj 2014, hvor det så end måtte blive!

SLUT!

Bestyrelsen har efterfølgende konstitueret sig som følger:

**Christian Skipper, formand
Therese Vedel, næstformand
Michael Rolf Jacobsen, kasserer
Svend Gundestrup, sekretær**

Ruten Skiklub

Resultatopgørelse

for perioden 1/1 2012 - 31/12 2012

<u>Indtægter:</u>	2012	2011
Kontingent	6.850,00	7.375,00
Annoncer	00,00	00,00
Forudbetalte kontingenter	750,00	0,00
<u>Indtægter i alt:</u>	<u>7.600,00</u>	<u>7.375,00</u>

<u>Udgifter:</u>		
Gebyrer Danske Bank	300,00	300,00
Fastelavn på Ruten Fjellstue	258,85	166,75
Medlemsblad	3.224,00	4.504,00
Gaver til generalforsamling	0,00	434,00
Generalforsamling	1.177,95	755,50
Bestyrelsesmøder	0,00	300,00
Jubilæumstur	0,00	0,00
Diverse	0,00	0,00
<u>Udgifter i alt:</u>	<u>4.960,80</u>	<u>6.460,25</u>

<u>Resultat af årets drift:</u>	2.639,20	914,75
--	-----------------	---------------

Balance pr. 31.12.2012

<u>Aktiver:</u>		
Kontant	57,34	57,34
Bankkonto	5.041,38	2.402,18
<u>Aktiver i alt:</u>	<u>5.098,72</u>	<u>2.459,52</u>

<u>Passiver:</u>		
Skyldige beløb	0,00	0,00
Egenkapital	5.098,72	2.459,52
<u>Passiver i alt:</u>	<u>5.098,72</u>	<u>2.459,52</u>

Regnskabet godkendt på generalforsamlingen!

Skiklubbens 45 års jubilæumstur til Ruten Fjellstue 2013

Tekst og foto: Flemming Koue

*Det glade 45 års jubelhold på Ruten september 2013
Klar til hjemtur efter fantastiske dage!*

Så kom dagen, den 28. august 2013. Forud var der i arrangementsudvalget gået en minutløs planlægning. 18 gode Ruten-venner var mødt op i afgangsterminalen til Oslo-båden og snakkede allerede muntert og højlydt. Én havde sågar taget ski med, selv om det vist ikke helt passede til årstiden. Afkrydsning på deltagerlisten, udlevering af kahytsskibe og derefter ombordstigning

Stille og roligt gled Pearl Seaways til tiden ud af Københavns Havn og satte kursen nordpå op gennem Øresund, tæt forbi Hven, Kronborg og svenske Kul-

len. Heldigvis ingen risiko for søsyge.

Der var kaldt til samling og fin middag i restauranten Blue Riband, så også her gik snakken livligt til det udsøgte måltid. Og der blev i baren senere på aftenen også lejlighed til en svingom eller to til gode gammelkendte melodier.

Efter morgenbuffet'en næste morgen var der tid til at beundre den flotte indsejling til Oslo, med det relativt nye operahus og dets særprægede arkitektur. Ved ilandstigning fra dæk 5 blev jeg af et par nordmænd i køen indtrængende advaret mod særdeles aktive

lommetyveknægte fra Østeuropa, så det var om at holde godt fast på tegnebog, hat og briller. Nå, men det er jo nok altid de andre, det går ud over (?)

Bussen mod Ruten holdt, hvor den skulle, og den havde sågar indlagt kaffe- og tekøkken. Therese uddelte lige tilpas en pose til hver med sundt indhold. Turen var lagt over Gjøvik på grund af vejarbejde på den ellers vante strækning på østsiden af Mjøsen. Første clou på turen var frokost og rundvisning på Maihaugen i Lillehammer. Her blev vi modtaget af en helt vidunderlig guide, som med sine historier om de gamle bygninger holdt os alle tryllebundne. Før besøget i en gammel skolebygning blev vi hver især gået nøje gået efter i sømmene, frem med

Indtryk fra Maihaugen

hænderne, og var vi nu også rene bag ørerne? Man rejste sig, når lærerinden (guiden) kom ind og sagde 'godmorgen' i kor. Vi var dog ikke helt så mange i klassen som dengang. På et gammelt strengeinstrument kunne hun

spille 'Mester Jacob', og der blev ivrigt sunget med. Vor guide vil helt sikkert tænke tilbage på flinke og mønsterværdige danske elever. Fin oplevelse.

Ved 17-tiden var vi så fremme ved målet, nemlig Ruten Fjellstue. Næsten samtidig ankom Kirsten og Rolf Albiussen i egen bil. De var kommet over fjeldet fra Sverige og via Ringeby. En prægtig tur i øvrigt til oplysning for alle, som ikke kender den.

Lørdagens friluftsprogram lød "Ud i fjeldet". Men hvorhen? En hidtil velbevaret hemmelighed for turdeltagerne. Og vejret så ud til at arte sig. Kodeordene lød 'Vinstrafossen', 'Petsiko' og 'Undertjern'. I den lånte Dalsæterbus holdt Arthur mandtal og de,

der ikke kunne være i bussen, kørte med Berit i Fjellstuens egen firehjulstrækker. Via *Skåbu* og over broen ved *Slangen* nåede vi frem til starten på grusvejen op til *Snubbdalen*, og dermed *Petsiko* og *Udertjern*. Vejen var stærkt beskadiget efter vintrens smeltevandsmasser, så det var ikke muligt at

køre ad den. Derfor var det nu bentøjet, der skulle i brug. Inden opstigningen fortalte Arthur os lidt om, hvordan man i gamle dage fangede elsdyr i udgravede jordhuller .

Af sted gik det så i passende tempo. Bagtrop dannede Berit med en stor skål

skoleboller under armen. Første planlagte mål var udsigtspladsen ved den flotte Vinstrafos. Og her var der samtidig også godt med blåbær.

Arthur forklarer, hvordan man her fangede elsdyr i fordums tider

Næste mål var Petsiko, som man når frem til ad en smal vildmarkssti. Petsiko er en for nylig 'genrejst' skovhuggerhule under et klippefremspring, som skovhuggerne tilbage i 1940'erne brugte til at overnatte i, da vinterdagene var for korte til turen frem og tilbage fra Skåbu. Klippehulens inventar, 2 simple træsenge med halm i bunden, en lille ovn og udstyr ser ud, som det gjorde dengang. Stedet er bestemt også en tur værd om vinteren. En rigtig vildmarksperle. Og netop her fortæredes så Berits medbragte last af hjemmelavede skoleboller til kaffe og te.

Næste bestemmelsessted var nu Underjern, som egentlig er en urgammel jættegryde fyldt med vand. Tjernet og det omkringliggende område er ikke let

at beskrive, og terrænet er heller ikke helt let at vandre i, så hver især har givetvis haft helt sin egen oplevelse af dette troldeagtige og lidt mystiske sted. Godt der var kyndig fører med. Ikke alle var dog med helt fremme ved jættegryden. En helt unik naturoplevelse. Efterfølgende var det så blot at sætte det ene ben foran det andet, indtil vi atter var tilbage ved udgangspunktet. Her gav Kirsten sørme en lille, men tiltrængt opstrammer til vandringsholdet.

Efter opstrammeren syntes nu flere, at de endnu ikke havde gået langt nok, så

Efter opstrammeren syntes nu flere, at de endnu ikke havde gået langt nok, så

Trængsel ved Petsiko!

de besluttede at fortsætte til fods tilbage til Fjellstuen i det gode vejr. Det har vel været ca. 5 km mere oveni de allerede tilbagelagte 17 km. Ja, hvorfor ikke?

Vel hjemme igen satte Arthur over til koge-kaffe foran på plænen, så mens vi sad dér og nød udsigten over fjeldlandskabet, kunne vi samtidig følge med i, hvordan de, der havde valgt at gå hjem, stred sig op ad den stejle bjergside foran fjellstuen. Godt gået og et fortjent bæger koge-kaffe.

Optakten til gallaaftenen var festlig. En forfriskende drink oppe i dagligstuerne og så nedstigning til spisesalen med festlig levende musik. Ikke ganske uventet var styringen af aftenens begivenheder lagt i hænderne på Arne Skipper, og dette hverv bestred han som

Herlig koge-kaffe!

sædvanlig med stor virtuositet. Fantastisk. Flere sange fra uge 8's sanghæfte blev sunget, og minsandten om ikke også uge 8's legendariske sangskriver-ske Kirsten Albiniussen havde forfattet

en festsang på melodien ”Ta å kys dem alle fra os...” i dagens anledning. Så der var rigtig mange, som fik kys. Festmiddagen var superb, og som noget nyt kunne nu Arthurs diplomfjeldøl også serveres på flaske. Gallaaftenen sluttede med en svingom, - i stedet for at strække ud.

Søndag formiddag blev vi afhentet af en stor flot bus – med baghjulene mere eller mindre ude af balance skulle det hurtigt vise sig. Vi nåede dog skibet i sikkerhed. Og som endnu en overraskelse havde arrangementsudvalget arrangeret, at hele holdet kunne aflægge besøg på broen, medens vi passerede Oslo-fjordens smalleste sted ved Oscarsborgs fæstning, hvor der på fjordens bund stadig ligger en tysk slagkrydser Blücher fra 2. Verdenskrig. - Et kreativt og interessant indslag.

Fin buffet i restaurant Seven Seas og mandag morgen morgenbuffet samme sted.

Det havde været en fin og vel tilrettelagt tur, og der skal her i bladet lyde en stor tak til arrangementsudvalget be-

stående af *Therese Vedel, Michael Rolf Jacobsen, Maria Bruun Skipper og Mads Koue* (sidstnævnte kunne dog ikke selv være med på turen. Se hvorfor andet sted i ski-bladet!).

PS! Nu skulle det imidlertid vise sig, at det ikke kun var i Oslo, at det vrimlede med gemene tyveknægte fra øst. Det gjorde der faktisk også ved busstoppestederne omkring færgeterminalen på Dampfærgevej. Men det opdagede jeg bare for sent, for da jeg kom hjem, var min tegnebog indeholdende kørekort, sygesikringskort og et større kontantbeløb (dog ikke kontokort) pist væk. Jeg havde godt nok lagt mærke til, at der ved siden af mig ved stoppestedet stod en lille gruppe udlændinge uden bagage, men det tænkte jeg ikke på da-

værende tidspunkt nærmere over. Ja, af skade bliver man klog, men sjældent rig. Mit forsikringssselskab dækkede udgifter til kørekort, sundhedskort, ny tegnebog og fotografering til kørekort. Et lille plaster på såret.

Turens deltagere:

Ole Berthelsen, Therese Vedel, Ole og Hanne Risør, Karni og Mogens Sindt Hansen, Ole og Helen Rolf Jacobsen, Flemming og Inger-Anne Koue, Maria Skipper^{)}, Michael Rolf Jacobsen, Jette Alsbæk, Anni Ryberg, Lis og Arne Skipper, Stinna Gregers Madsen, Jørgen Peter Schou, Kirsten og Rolf Albinussen.*

Allerede i januar måned var jubilæumsturudvalget på hårdt arbejde - sådan da...!

**) Maria har i øvrigt over for redaktionen afsløret, at hun seriøst omgås med planer om at deltage i næste års legendariske Vasaløb fra Sälen til Mora (90 km) i Sverige. Vasaløbet er opkaldt efter den svenske Kong Gustav Vasa, som i år 1521 flygtede fra den danske Kong Christian 2. - Vasaløbet følger stort set Kong Gustav Vasa's flugtrute. Men alt det hører vi nok mere om i næste års nummer af Skibladet.*

Kæmpe billedkollage fra 45 års jubilæumsturen til Ruten Fjellstue 2013

Billederne er hentet fra hjemmesiden, hvor endnu flere billeder kan ses - også i større format.

Skiferie?

Senior og junior

Negletjek i Maihaugen

Klar til fjeldtur

Lutter glade vandrere

Damer med stav og boller

Afgang til Petsiko

Berits populære boller

Opstrammer til benene

Snak i gemakkerne

Den lystige spillemand

Afslapning for bentojet

Bliv medlem af Ruten Skiklub

Det er ganske let at blive medlem af Ruten Skiklub: Man skal blot betale 125 danske kroner til kassereren på **bankkonto nr.: Reg. 1551 nr. 4162250.**

Hvilke fordele har man så af sit medlemskab? Alle medlemmer modtager omkring årsskiftet Ruten Skiklubs medlemsblad med nyheder fra fjeldstuen, ugerapporter, spændende indlæg og beretninger fra skiklubmedlemmers eksotiske rejser. Her kan man derfor ofte hente god inspiration til nye ture

og rejser - såvel vinter som sommer. Desuden får man adgang til årsmødet, som altid finder sted den **første mandag i maj**, hvor fjeldstuen som regel er repræsenteret ved Berit og/eller Arthur.

På årsmødet er der bl.a. en fornøjelig konkurrence, hvor 1. præmien er en uges **gratis** ophold på Ruten Fjellstue, ligesom der også er andre nyttige og morsomme præmier til konkurrence-deltagerne. Læs mere om denne lystige og intellektuelt udfordrende begivenhed på side 17 ff. her i bladet.

Kontingentet for 2013

er 125,00 kr.

Vi har omlagt indbetalingen til homebank
reg. nr. 1551 konto nr. 4162250

Betalingsfristen er 15. januar 2014

Ruten Fjellstue fylder 75 år Jubilæumsrabat

I 2014 kan Ruten Fjellstue fejre sit 75 års jubilæum. Dette gør Berit og Arthur naturligvis med manér og forskellige opfindsomme tiltag samt med venlig tanke på Skiklubbens trofaste medlemmer.

En af fordelene ved at være medlem af Ruten Skiklub er i den forbindelse, at der i hele 2014 til Skiklubbens medlemmer gives en jubilæumsrabat på norske kroner 75,- pr. døgn og medlem. Endnu en god grund til at blive medlem!

Det forlyder, at flere af Skiklubbens medlemmer har planer om at deltage i jubilæumsfestlighederne omkring påsken 2014.

Helvete i Espedalen

Tekst og foto: Flemming Koue

I forrige nummer af Skibladet berettede jeg om, hvordan navnet Skåbu var opstået. Hvorfor så ikke også forske lidt i, hvorfor **Helvete** netop findes ved den sydlige ende af Espedalsvatnet, og hvorfor det hedder Helvete?

Mange af Skiklubbens medlemmer har jo – nok mest om vinteren – aflagt besøg i denne dramatiske og imponerende slugt, har kunnet bryste sig af at have været en tur i Helvete og være sluppet levende op igen. De har måske prøvet dramatisk isklatrning, set imponerende isfald, måbende beskuet de enorme jættegryder og måske også ristet pølser over et bål. Selv husker jeg en dramatisk uge-8-tur, hvor det på et stykke kun var muligt at forcere den snævre slugt liggende på maven eller siddende på bagdelen, fordi der ganske

enkelt var spejlglat. Akustikken var i den forbindelse også helt eventyrlig. Andre har givetvis haft tilsvarende minderige oplevelser.

Men geologisk set findes efter sigende her det største antal kæmpejættegryder i Norge - og i Europa. Enkelte af jættegryderne er op til hele 100 m dybe og har en diameter på 40 m. Jættegryderne i Helvete er opstået, dengang vandet fra søerne i Espedalen løb mod syd. Hele landskabet er siden da vippet, så vandet nu løber mod nord. Jættegryderne er en slags 'borehuller'. Kæmpestore sten blev dengang ført med den rivende vandstrøm og neden for de utvivlsomt vilde vandfald 'låst fast' i strømhvirvlerne, som bragte dem i kraftig rotation, så de virkede som en slags boremaskine. Alt dette skete tilbage i istiden.

*Isklatrning i iskolde Helvete
i Espedalen*

Store jættegryder ses også mange andre steder i verden - ikke mindst i Skandinavien, f.eks. ved Trollhättan og ved Degerfors i Sverige. De stammer ligeledes tilbage fra istiden.

Navnet **Helvete** i Espedalen er efter sigende opstået, fordi stedet var særde-

Nedstigning til kæmpejættegryderne i Helvete

les vanskeligt at passere med hest og slæde i de tider, hvor der var minedrift i Espedalen.

En anden forklaring på navnet har sin oprindelse i den lokale folkehistorie. I årbog for Gudbrandsdalen refereres der til en ikke navngiven præst fra Skåbu, som havde hørt om stedet. Sammen

med nogle kraftige fyre fra Svatsum begav han sig til stedet; i et langt reb firede de præsten ned i slugten. Da han blev hevet op igen, medbragte han nogle gamle skeletrester og skulle ifølge de ledsagende gausdalerere have sagt følgende: ”No er eg visst den einaste presten i Noregs land som kan seie han har vore i Helvete, og

Whitewater-raftere på vej ind i Hells Canyon ad Snake River

som har sloppet heilskinna ut att.” (Jyf. Wikipedia – det frie oppslagsverket).

I Norge findes der flere ’Helvedesdale’ bl.a. på Svalbard og nær Kristiansand i Syd Norge. Det er imidlertid ikke kun nordmændene, der har været specielt opfindsomme med navnet

’Helvede’ i forbindelse med dramatiske landskaber eller begivenheder.

På grænsen mellem Idaho, Oregon og Washington State ligger et imponerende og vidtstrakt øde område med navnet Hells Canyon National Recreation Area. Er man på de kanter, er stedet virkelig værd af besøge. Selve slugten er over årmillionerne dannet af Snake

River, som har sit udspring i nationalparken Yellowstone i Wyoming, og som efter Hells Canyon flyder sammen med den over 2.000 km lange Columbia River.

Snake River er i dag reguleret og har adskillige vandkraftværker, men netop på den ca. 100 km lange strækning, hvor den har gnavet sig igennem Hells Canyon, er slugten flere 1000 m dyb og overgår dermed Grand Canyon. Har man først begivet sig ind i Hells Canyon per gummiflåde, skal man ikke regne med at kunne komme bort fra floden igen lige med det samme.

Forklaringerne på navnet Hells Canyon er efter sigende flere, men går nok mest

på den ublide medfart, fartøjerne udsættes for på turen gennem slugten.

I Tyskland og Østrig myldrer det ligefrem med dale og slugter, som hedder 'Höllental', og alle har de deres spændende historie om, hvorfor de lige netop har det navn. Ja, over hele verden findes der geografiske stednavne, som oversat til dansk betyder "Helvedesslugten" eller lignende. Alle garanteret med hver deres spændende historie.

Og selv i Danmark nær ved Viborg ligger der på østsiden af Nørresø en 'Helvedesdal'. Efter sigende var det stedet, hvor rævene skyndsomst søgte tilflugt, hvis ikke jægerne fik ram på dem. De forsvandt så at sige "ad helvede til".

Snake River har i løbet af årmillionerne gnavet sig vej gennem Hells Canyon - Oregon til venstre, Idaho til højre

Vandretur på Færøerne

Tekst og foto: Therese Vedel

Det er noget helt specielt! - Første gang jeg fløj dertil, var øerne i krise på grund af gæld, godt hjulpet af Danske Bank. Poul Nyrup havde advaret mod at tage derop, men dronningen lagde vejen forbi på sit sommertogt, og kunne hun, så kunne jeg vel også.

Indflyvningen over Sørvågsfjorden med Mykines og Tindholmene under os tog næsten vejret fra mig ved sin skønhed. - Jeg fik en brat opvågning i lufthavnen, hvor vi skulle aflevere en kuffert, der skulle sendes til Torshavn i forvejen, mens vi vandrede på Mykines og Vágar. Manden i informationen virkede alt andet end parat til at tage sig af vores kuffert, og jeg fortrød inderligt min rejse. Imidlertid afbrød Ole venligt, men bestemt mandens talestrøm og sagde, at vi gerne ville nå båden "Sulen" til Mykines. "Det kunne du da bare have sagt straks", var svaret, og manden sprang til telefonen, hvor han kontaktede båden, der netop var sejlet. De blev bedt om at lægge til igen, for vi skulle med. Derefter organiserede han en bus til at køre os til båden og sluttede af med at sige, at han nok skulle klare kufferten for os. Jeg var lettere forvirret; for hjemmefra var jeg ikke vant til først at blive drillet og derefter effektivt hjulpet.

Sejlturen i den åbne båd til max. 40 personer var kold, vippende og betagende smuk. Vi kom tæt på Tindholmene og kunne et kort stræk se de fleste af øerne, før vi sejlede op langs Mykines. Hele tiden var vi omgivet af fugle, flere så jeg for første gang: Mallemukken med de stive vinger, de vimse lunter også kaldet søpapegøjer på grund af deres farvestrålende næb, de imponerende suler og mange flere.

Kig mod indsejling til Mykines

På dækket i en trækasse stod en stakels hest, der ikke så ud til at nyde sejlturen, men til Mykines skulle den. Ved siden af hesten var bådens kran, der brugtes til at løfte større gods i land. Kassen med hesten kom først i land. Den var ikke glad for den oplevelse, og da bonden ville trække den op ad trapperne mod bygden, strittede den imod, det bedste den havde lært. Så bonden måtte trække den op over de afrundede klipper, hvilket var betydeligt mere be-

sværligt for ham, men op kom de.

Vi fulgte efter op ad trapperne og gik op til Kristianshús og Katrine, hvor vi blev indlogeret i det lille værelse, som vi siden altid sover i, selv om det er lige over skænkestuen, og der er meget lyd, så nattesøvnen kan blive lidt forstyrret.

Nysgerrige lunter

Vi satte bagagen fra os og begav os på tur ud mod Mykinesholm. Det er en afvekslende tur. Først op ad græsskråningen næsten til toppen af øen, så hen langs græskanten, som det er nødvendigt at færdes på med forsigtighed, da den kan være undermineret af lunternes rede bygning. Der var mange lunter. De sad i græsset på skråningen og kikkede på os uden at være særligt sky. Fra toppen af kystskråningen gik det ned igen på den anden side. Der var sat hegn op, og godt det

samme, for der var langt, langt ned til det blå, blå Atlanterhav. Vi fortsatte ned over lunternes yngleområde. Der var masser af redehuller, så det var om at passe på ikke at få foden i et og vrikke rundt. Jævnligt havde vi lyden af små knallerter i ørene. Det var lunteunger, der kaldte på deres forældre for at få en tobis eller to. De små fisk er lunternes hovedføde.

Endelig nåede vi ned til broen over til Mykinesholm. Der lavede riderne, de tretåede måger, et øredøvende spektakel. Rederne sidder på miniafsatser tæt hen langs klippesiden. De voksne fugle kalder af deres unger og ungerne kalder på forældrene, så det går ikke stille af.

Der var også enkle suler, og her tættere på kunne vi bedre se dem med deres hvide dragt med gult hoved og sorte vingespids. Det er store fugle med et vingefang på næsten to meter.

Broen over strædet

Vel over broen fortsatte vi ud over holmen mod fyret yderst ude og sulekolo-

nien overfor. Den største i Europa. Der stod vi en rum tid og sugede til os. Vi så flere suler dykke fra stor højde og i svimlende fart forsvinde i havet for straks efter at komme op med en fisk i munden.

Da vi havde set os mætte, begav vi os tilbage mod bygden ad en anden sti lidt længere ud mod kystskrænten. Vi gik og snakkede om vores oplevelse, da vi pludselig blev overfaldet af en flok ternere. Vi var uforvarende vadet lige ind i deres ynglekoloni, og det var de meget utilfredse med. De bombarderede os med klatter, og vi fik travlt med at komme tilbage til broen.

Vel hjemme igen måtte vores jakker og bukser renses, som vi bedst kunne, for det sprøjt, vi havde fået på os, ætsede sig ind i materialet. Det var vores første møde med aggressive fugle, men bestemt ikke det sidste.

Næste morgen vågnede vi op til tåge, men selvfølgelig skulle vi til tops på Knukur alligevel. Vi var velforsynede med kort og kompas, så vi følte os sikre i vores sag. Nu skulle vi prøve at gå rigtigt efter kompas. Efter det første kvarter i tågesuppen, var vi knap så sikre. Vi lagde en ny kompasskurs tilbage mod vores udgangspunkt, som var et stykke lige vej. Vi fulgte kompasset og havnede et godt stykke fra målet. Her var en betragtelig misvisning, 13° lærte vi se-

ner. Vi måtte finde op på en anden måde. Omtrent fra toppen af Knukur løber en å ned over øen til bygden. Den fandt vi og fulgte opover. Det var lidt besværligt sine steder, men op kom vi til telefonhuset lige under toppen. Der var tre montører på arbejde. En del udstyr var ødelagt af lynnedslag nogle dage tidligere. De bød på kaffe og megen informativ snak. Vi overvejede om mobiltelefon kunne være en mulighed på tur, hvis vi skulle få brug for hjælp. De havde den slags udstyr med, og det vejede mindst 5 kg. Det kunne vi ikke slæbe med os, så vi indstillede

Mykines med bygd og holm

os på at klare os uden. Vi fulgte åen ned igen og havde nu en fornemmelse af, hvor vanskeligt det var at finde vej, hvis tågen pludselig lagde sig over landskabet.

Næste dag sejlede vi tilbage til Vágar i strålende sol. Vi skulle tilbage til mange flere vandreture på de smukke øer, nogle dage i sol og enkelte i regn, tåge og blæst.

Øer på transportbånd

Tekst og foto: Inger-Anne og Flemming Koue

Man må forestille sig et flere tusinde kilometer langt transportbånd. Et geologisk transportbånd, der bevæger sig af sted med en hastighed på ca. 10 cm om året. I den ene ende fyldes der konstant materiale på båndet, materiale i så rigelige mængder, at det fra båndets overflade når op i højder på mere end 10 km. I den anden ende af transportbåndet har tidens tand over millioner af år nedbrudt materialet, så det næsten er forsvundet igen. Sådan kan man populært beskrive den lange kæde af øer, som udgør staten Hawai'i midt ude i Stillehavet, mere end 3.500 km fra alt fastland.

kansk oprindelse. Faktisk ligger her nogle af verdens allerstørste vulkaner, hvis man som udgangspunkt tager havets bund. Lige under den sydligste og største af Hawai'i'-øerne ligger langt nede under havbunden en såkaldt 'hot spot', som geologisk set ikke har flyttet sig i de sidste 70 millioner år. Det gør derimod ganske langsomt selve den kæmpestore Stillehavsplade, som langsomt glider hen over 'hot spot'en, og hvorpå Hawai'i-økæden hviler. Gennem et svagt punkt i Stillehavspladen trænger der fra denne 'hot spot' hele tiden rødglødende hed flydende

magma op igennem pladen, og selv om pladens overflade i dag ligger flere kilometer under havets overflade, bryder dette materiale på et eller andet

En dags 'hiking' i nationalparken Haleakalā på øen Maui - højt hævet over skyerne

De tropiske Hawai'i-øer er alle af vul-

tidspunkt op gennem havets overflade, og en ny ø opstår. Det er således i den sydligste ende af økæden, vulkanerne er aktive og stadig vokser i højde og

bredde. Små 35 km syd for den nuværende sydligste og største af øerne, som er på størrelse med Fyn og Sjælland tilsammen, vil der om ca. 50.000 år dukke en ny ø op af havet; den er allerede døbt og hedder Lō'ihī.

Det tidligere kongerige Hawai'i blev i 1959 USA's stat nr. 50. Staten Hawai'i udgøres af en næsten 2.500 km lang økæde, hvis sydligste ø er den største og meget rammende hedder Big Island. I den anden ende af kæden ligger den lille ø Midway, omkring hvilken der under 2. Verdenskrig i dagene den 3.-6. juni 1942 udspillede sig et afgørende søslag, som ændrede krigens gang i

Stillehavet til amerikanernes fordel. I praksis består staten Hawai'i af 8 beboede øer, som udgør ca. 99% af landmassen, og som alle ligger i den sydlige ende af økæden. - Honolulu, som ligger

på øen Oahu, er hovedstaden og er i dag en storby med næsten 1 million indbyggere. På Oahu ligger også flådebasen Pearl Harbor, som blev sønderbombet af japanerne den 7. december 1941, hvilket tvang amerikanerne ind i krigen. Uheldigvis for japanerne lå de

store amerikanske hangarskibe lige netop ikke i havnen den dag, hvor angrebet fandt sted.

USA er jo kendt for sine mange enestående nationalparker. Og dem ligger der 2 af på Hawai'i-øerne. **Haleakalā National Park** på øen Maui og **Hawai'i Volcanoes National Park** på Big Island. Desuden ligger den nordlige halvkugles mest avancerede astronomiske observatorier på den snedækkede top af vulkanen Mauna Kea i 4.200 m højde på Big Island. Altså alt i alt 2 ikke helt uinteressante tropiske rejsemål.

Hawai'i Volcanoes National Park på Big Island. Størknet lavaflod. Inger-Anne ved vejs ende!

I ugerne 7, 8 og 9 havde Inger-Anne og jeg i år henlagt 'vinterferien' til disse 2 øer. Temperaturmæssigt var det dog snarere sommerferie. Det blev til 'hi-

king' i Haleakalā nationalparken i små 3.000 m højde. Der er fin kørevej op i de 3.000 m højde, hvorfra de mere end 50 km vandrestier udgår. Haleakalā er en udsøgt vulkan med et helt enestående dramatisk, smukt landskab – oftest over skyerne – og et interessant ørkenplanteliv. Man skal blot huske kasketten og solcremen. Det havde jeg glemt, så det fik jeg også at mærke.

På Big Island var besøget i Hawai'i i Volcanoes nationalparken nok så dramatisk. Her er de sydligste vulkaner stadig særdeles aktive og udspyr i en lind strøm lava og røg dagen lang – og én har gjort det siden 1986. Lavaen flyder ud i Stillehavet, og Big Island bliver således hele tiden 'bigger'. Parken er åben døgnet rundt. Ganske imponerende var det derfor at se 'fyrværkeriet' i bælgmørket med den helt fantastiske

stjernehimmel som baggrundskulisse. Vort logi lå samtidig meget praktisk og idyllisk lige i nærheden lidt nede ad bjerget midt i regnskoven med dens kæmpebregner og andre spændende gevækster.

Vi aflagde også besøg på toppen af den inaktive vulkan Mauna Kea (*Det Hvide Bjerg*) i 4.200 m højde og kunne her indendørs besigtige et af Keck-teleskoperne med dets 10 m spejl. Kyndige astronomer fortalte samtidig om de seneste astronomiske opdagelser. Afsindigt interessant! Vi så sørme også flere snow-board'ere på toppen, så sne oplevede vi i hvert fald i uge 9. Det blæste heftigt på toppen, og også her blev jeg klog af skade. Jeg havde ikke fået sokker på i mine åbne sandaler. Jeg fik derfor også lynhurtigt næsten dybfrosne tæer i blæsten og al sneen. Nå, men

Black Sand Beach på Big Island - Blæst og sågar havskildpadder

meget udholder man jo, når muligheden for at få en drengedrøm opfyldt melder sig.

Nabovulkanen hedder Mauna Loa (*Det Lange Bjerg*) og er næsten lige så høj, og den går for at være verdens største aktive skjoldvulkan. Den er stadig temmelig aktiv, rumler jævnlige og udsender med mellemrum vældige lavastrømme, som dækker store dele af det sydlige Big Island - og som afbryder trafikforbindelserne (*se billedet!*). Men den er relativt let at 'hike' på, og den har et rigt og spændende fugleliv, hvorfor man på vulkanens flanker kan møde passionerede 'bird watchers' med deres store kikkerter og kan få sig en hyggelig snak.

Historiens vingesus blev det også til: **Captain James Cook's Monument.** Captain Cook endte på tragisk vis sine dage i en bugt på Big Island under en skærmydsel med øens beboere i februar 1779. Han var nok til dels selv skyld i det, idet hans besætning havde taget den stedlige høvding som gidsel, indtil de indfødte havde tilbageleveret

en stjålet robåd. Under skærmydslen skød Cook en af høvdingens truende livvagter. Og så gik det galt.

Charles Lindbergh, den berømte Atlanterhavs-soloflyver (*i Spirit of St. Louis i 1927*), ligger begravet på en smuk kirkegård på det sydlige af øen Maui med en imponerende udsigt.

Og så er der jo også lige alle de mange, mange fascinerende tropiske planter og træer, som man heller ikke kan blive træt af at se på. Der er ingen farlige (rov)dyr på Hawai'i. Og i øvrigt: Nogle af USA's største ranches ligger faktisk på Big Island. Derfor også de gode bøffer. - Hvem skulle lige have troet det?

Kontingentet for 2013

er 125,00 kr.

Vi har omlagt indbetalingen til homebank

reg. nr. 1551 konto nr. 4162250

Betalingsfristen er 15. januar 2014

Rapport fra uge 3½ - 4

Tekst og foto: Lilian Andersen

Møbelben af stål og dybfrosne tær du'er ikke, når man skal til Ruten i uge 3 og 4

To dage før vi skulle afsted på vores årlige skiferie til Ruten fjellstue, besøgte Bjarke (søn, 13 år) en klassekammerat, hvor han kom til at sparke ind i et stålben på et møbel, så han beskadigede de yderste tær på den ene fod. I den efterfølgende ferie holdt hans tær ikke til længere skiture ad gangen end Øvre Dalseter og lignende. Men han blev ikke efterladt ensom i den lille hytte ret længe ad gangen. Han havde selskab af en anden ”krykhusar”, nemlig sin far, Alex, som kort tid forinden havde pådraget sig en frostskaide på arbejdet (i Danmark!) på sin ene fod.

Lykkeligvis slæber vi altid en masse underholdning med os på skiferie for det tilfælde, at vi kommer til at tilbringe mere tid indendørs end ønsket, så drengene kedede sig ikke, mens deres kone/mor genoplevede single-livets frihed med tyeste skiture i terrænet i helt

eget tempo.

Et sted, jeg holder meget af at komme, er Lohaugen. Det er ikke strabadserende, så med en minimal indsats indkasserer man en vanvittig smuk udsigt. I det perfekte solskinsvejr havde jeg svært ved at løsrive mig fra udsigten, og da jeg var helt alene, kunne tankerne flyve frit udover den solbeskinnede dal, udover Breidsjøens isdækkede flade og udover klippernes rå utilgængelighed – alt sammen skønhed så bjergtagende (i bogstaveligste forstand), at tiden nærmest gik i stå. Det var i sidste ende kulden, som drev mig ned igen.

Mens mine mænd kunne hygge sig med computer, læsestof og hjemmebag, søgte jeg udenfor. Da jeg var ale-

I vandstærrens iskolde rige i strålende sol

ne på de fleste af mine ture, valgte jeg at gå steder, hvor jeg havde været før, og hvor der ikke var alt for øde. I midten af januar skal man dog blot 5 minutter fra Ruten Fjellstue, før det føles temmelig øde. Således stødte jeg kun på 3 mennesker, da jeg en kold eftermiddag gik Breidsjøen rundt. Jeg havde sådan set forsvoret, at jeg nogen sinde ville gå den tur igen (i hvert tilfælde imod uret). Ikke desto mindre var det netop det, jeg kom til at gøre en dejlig, ishamrende kold og solrig torsdag i $\pm 18^\circ$. Egentlig var det meningen, at jeg bare ville gå en tur ned til bunden af Dalseter-bakken og det lille stykke hen til broen.

Hernede, hvor solen kun rammer i få timer på en januardag, var buske og træer pakket ind af hård is svarende til den der hænger på indersiden af en dybfryser, og temperaturen var præcis den samme.

Fascineret af dette frosne eventyrlandskab følte jeg mig trukket længere og længere væk fra min oprindelige plan om bare at gå ned og vende om. Her var simpelthen alt for flot! Mobiltelefonen blev hurtigt aktiveret, så gutterne hjemme i varmen kunne få besked om, at der var ændring i planen. Hånden hurtigt ind i luffen igen, og så gik det hastigt videre, idet varmen udelukkende kunne komme indefra.

Det var sådan omtrent midtvejs mellem broen og Espedalen fjellstue, at jeg løb på de 3 andre mennesker. Tre gange "hei" blev udvekslet i forbifarten, og så

sagde jeg ikke mere den eftermiddag. Jeg krydsede den frygteligt isede lan-
devej ved Espedalen Fjellstue og begyndte den megatrælse opstigning syd for Lohaugen. Faktisk er det en ganske køn tur, og man får varmen af den, men hvor er den dog irriterende vedvarende op ad bakke!

På hjemmefronten går vi nu og planlægger næste års januarferie. Selvom det var hyggeligt at stå på egne ben (ski), er det altså hyggeligere, når resten af familien er med. Møbelben af stål er bandlyst i vores hjem. Det samme er langvarigt udearbejde i frostvejr.

Isnende koldt selvportræt med varmt smil og skiene i rygsækken

Rapport fra uge 6

Tekst: Michael Rolf Jacobsen

Gode gamle minder og super-energiske forældre

Selvom jeg har været på Ruten siden 1978, er der stadig ture, jeg ikke har gået, mens andre ture er gået mange gange og med lige stor nydelse hver gang. Førret, vejret og måden, løjperne er lagt på, gør, at der er lidt forskel hvert år.

I år prøvede jeg den nye sløjfe mellem Ronjaløypen og Hattdalseter. På denne tur får man både lov til at gå en masse opad og kører tilsvarende ned igen. Det er jo det, der er det gode ved langrend: Der er altid lige så meget op, som der er ned – hvis man altså starter og slutter samme sted. Løypen var i år kørt flot op, det fineste føre, som næsten ikke kunne fås bedre. De tidligere år havde jeg hørt, at løypen ikke var så god som i år. Det er fint at komme i områder, hvor jeg ikke har været før. På turen kom vi igennem et nyere hytteområde, som der specielt om sommeren må være mange, som har glæde af at være i i dette dejlige fjeldområde. Hvis førret er ok, kan det godt anbefales at tage denne tur.

Det er mange år siden jeg har været i Svarttjønnolet – det blev det nu heller ikke i år, selvom vi lagde ud på turen via Tonebu. Der, hvor vi troede, der skulle være et opkørt spor, var der en høj snemur, så vi vente om og gik tilbage til Tonebu, som i mellemtiden var

blevet varmet op. Vi tændte nemlig op på vejen ud. - Om aftenen, i saunaen, fik vi at vide, at der var kørt et spor op, men det var fra Venliseter, så det var måske ikke så underligt, at vi ikke fandt sporet, når vi kom oppe fra Tonebu. Næste gang må vi bare høre bedre efter.

Det blev vist til Sprenpiggen rundt to gange i år. Vi går altid mod uret rundt, så kan vi nemlig spise vores madpakke på Bingsbu, inden turen går nedad for fuld fart. Jeg synes, at det er en flot tur, med en fin udsigt mod syd, og i år var løypen super, også de kritiske steder.

Vi er nok blevet lidt dovne de sidste år – turene bliver ikke så lange, som de var, da vi var børn, og vores forældre slæbte os med på de meget lange ture. Den tur, som jeg husker mest, var en tur, hvor vi gik op til Frederikseter, videre nordom, ovenfor Storhøliseter, videre rundt og op til Svarttjønnolet, hvor vi nåede frem, lige efter at de andre, som var på den "almindelige" tur til Svarttjønnolet, var på vej hjemover. På det tidspunkt havde vi også trampet sporet det meste af vejen. Efter at have spist, troede vi, at vi bare skulle ned til Espedalen og hjem. Der kom vi til at tro om. Vi går da lige om Frederikseter og så ned til Espedalen. Jeg tror det blev til en 40-45 km den dag. Inden ugen var omme, havde vi også gået over 200 km. - Det gav dengang **kun** et sølvmærke!

Billeder fra uge 7

Fredag aften er uge 7's festaften og værtparret giver så en lille én i gemakkerne

Therese Vedel, Ruten Skiclubs næstformand, beretter om Ski-klubben og dens aktiviteter

Berit uddeler distancebeviser og

..... distancemærker

Rapport fra uge 8

Tekst: Anne Skodborg - Foto: Anne Skodborg og Mads Koue

Neonskilt på taget og varme vafler – så kan det ikke gå galt!

Lige efter nytår bemærkede jeg et opslag på opslagstavlen på mit arbejde: ”Kom i form og undgå skader på skiferien”. Tak skæbne! tænkte jeg, hvad éns arbejdsgiver dog ikke kan finde på for at sikre, at skiferien ikke bliver forlænget på grund af en eller anden skade. Nå, men når nu tilbuddet var der, og det i øvrigt var ganske gratis, så var der vel ingen vej uden om. Så på med træningstøjet og ned i fitnessrummet sammen med de andre skinnørder.

Allerede første gang konstaterede jeg, at jeg var den eneste langrendsløber, men den flinke træner mente, at jeg

sagtens ville få glæde af træningen, så jeg bed tænderne sammen. Jeg skal hilse og sige, at det var hårdt, men godt. Én ting er sikkert, jeg vil være at finde på holdet, når vi igen starter op efter nytår.

Endelig oprandt uge 8, og det blev tid til at prøve formen og de indøvede ting i praksis sammen med familien, der i år var reduceret til den hårde kerne, nemlig Skipper-seniors, også kaldet nisserne, som havde taget Rosa med (var det mon for at presse gennemsnitsalderen ned?). Maria og Malthe samt os 3 fra Jørlunde.

Vi kunne i år glæde os over, at Ida Victoria for alvor er blevet en habil langrendsløber med mod på større udfor-

Blikretning mod Venli og på vej mod Svarttjønnholet - vistnok!

dringer og længere ture. Så vi havde store planer om Hestådalen - og ikke mindst en tøsetur til Svarttjønnolet, som vil gå over i familiekroniken, og som vi nok aldrig glemmer! Hele uge 8 bød på alle de velkendte løjper, der blev mødt med genkendelsens glæde.

Lad mig sige med samme, at turen til Hestådalen blev droppet, men til gengæld nåede vi til Bingsbu 3 gange og fik prøvet de 3 bedste hjemture, selv om Ida Victoria hårdnakket påstår, at Tu-

xen-løjpen kun er for gamle forvirrede mennesker, så fik vi hende med rundt. Hun måtte efterfølgende, omend modvilligt, indrømme, at det er en smuk tur.

Vi havde hjemmefra planlagt en tøsetur til Svarttjønnolet; Christian og Skipper-Senior havde lovet at passe Rosa og Malthe, så vi trygt kunne drage af sted. Efter mange drøftelser og studier af vejrmeldingerne besluttede vi, at torsdag skulle være dagen for den store udflugt.

Maria skulle åbenbart nyde friheden, så hun spurtede af sted for at tage fiskeløjpen til Espedalen Fjellstue; her stødte vi andre (Lis, Ida Victoria og

Anne) til. Vejret var superflot (sol og blå himmel). Arthur var kørt i forvejen for at tænde op, rygsækkene var fyldt med madpakker og lækkerier, så humøret var højt. Vi havde den smukkeste tur hen over Venlisætra og anede på ingen måde uråd.

En rigtig sej tøsetur

Da vi drejede af ude på Venlisætra, skiftede vejret lige pludseligt, det blæste op og solen forsvandt. Det var bidende koldt, men tanken om en varm hytte gav energi til at fortsætte. Da vi nærmede os Svarttjønnolet, var det begyndt at fuge, og blæsten var så kraftig, at vi blev blæst omkuld i driverne. Vi kæmpede os frem, og endelig kunne vi se hytten....

Da vi nåede frem, blev vi mødt af en meget forundret nordmand, der dog hurtigt forstod, at vi havde brug for at komme i læ, så han låste hytten op. Vi syntes nu ikke, den lignede Svarttjøn-

holet, men hukommelsen kan vel spille én et pus? Hytten var heller ikke varmet op, men så var Arthur nok vendt om på grund af det dårlige vejr, tænkte vi.

Vore madpakker blev indtaget med lynets hast, for hvis vi frøs, da vi kom indenfor, var det intet imod, hvad vi gjorde efter at have fået lidt at spise. I et kort øjeblik overvejede vi, om vi kunne overnatte i hytten, men vi blev enige om, at vi hellere måtte iføre os tørre huer og vanter og så bare komme af sted hjemad.

Den stadig forundrede nordmand stod udenfor og hjalp os op over den første drive og så var der kun én vej, nemlig fremad mod Tonebu. Vejret var bestemt ikke blevet bedre, så jeg begyndte i mit stille sind at bebrejde mig selv, at jeg havde ”lokket” Ida Victoria på knap 11 år og vores mor på 70 år med ud i Vildmarken med stort V! Hvor ansvarligt var det lige?

Da vi nåede Gammelbulægret, lagde vinden sig og solen skinnede, samtidig kunne vi se over på den modsatte side af Espedalen, her så vejret helt fantastisk ud, så vi indså, at vi nok ville få visse forklaringsproblemer, når vi atter kom tilbage til fjeldstuen.

Da vi nåede Tonebu, mødte vi Arthur, der mente, at vi fornuftigt nok var vendt om og aldrig var nået til Svarttjønnolet, for han havde da ikke mødt os. Vi spurgte, hvorfor der ikke var varmet op i hytten? Så var det, at der gik et lys op for os, vi havde taget fejl af

hytterne, der er nemlig 2 hytter ved Svarttjønnolet, og vi havde i det dårlige vejr kun kunnet se den ene og havde søgt tilflugt i denne, som desværre var den forkerte og kolde hytte. Foran den varme brændeovn og med et krus varm saft morede vi os kosteligt over fejltagelsen, som vi nok kommer til at høre en del for fremover, men vi var også rørende enige om, at vi er 3 seje generationer.

Arthur indvilgede i at tage mor med på snescooteren til den rigtige hytte næste år, og så vil hun stå klar med vafler, når vi kommer frem, så kan vi da ikke tage fejl. Maria og jeg mente, at et neonskilt på taget af hytten måske også kunne være til hjælp, men tanken om varme vafler bør nok kunne lede os i den rigtige retning. På vej ned mod Frederiksætra, så vi jærvespor og pelstotter, så vi blev lige endnu en gang mindet om, at vi var i vildmarken.

Hjemme på fjeldstuen havde Far og Christian taget sig af Rosa og Malthe. De havde været på tur, hvor de havde besøgt fjeldtrolden, Henrik, og doneret slik til ham, og så havde de ellers øvet sig på skiene og ikke mindst hygget sig.

Begge mænd indrømmede uden større pres, at de var glade for at have os tilbage i god behold og syntes også, at vi var en flok seje tøser. Vi har på ingen måde mistet modet, så næste år går turen atter til Svarttjønnolet, og denne gang tager vi IKKE fejl af hytterne, vi går bare efter duften af mors vafler....

Da vi lørdag morgen vendte næserne hjemad mod Danmark igen, måtte jeg konstatere at vi havde fået syn for sagn. Espedalen er virkelig ”Den lune dal og det barske fjell i samme blikk”.

PS: Jeg har i dag mødt den flinke ski-træner i kantinen, han mindede mig om, at der er opstart lige efter nytår, - uha, der er ikke længe til, men skidt så er der jo heller ikke så lang tid til uge 8.

Stemmingsbillede fra uge 8

Rapport fra uge 12

Tekst og foto: Flemming Koue

Herligt med en kop kaffe!

Selv om man godt kan stå på ski på Hawaii, var det ikke lige det, der stod på listen. Så sidst i uge 12 blev skiene alligevel fundet frem, og det blev til en herlig skitur i Hareskoven nord for København. Det smagte da altid lidt af langrend!

Rapport fra uge 30-31

Tekst og foto: Lilian Andersen

Ferie med kaputte dæk, helle-ristninger og amerikansk country musik

Med en lille campingvogn på kro-
ngen forlod vi hjemmet i slutnin-
gen af juli med retning mod
Sverige/Norge. Vi havde på forhånd
besluttet os for, at vi ikke ville have
mere travlt end, at selve køreturen
skulle nydes. Inden det første døgn var
omme, stod vi i bagende varme på E6
med et flået dæk på campingvognen.
Det var ikke lige med i planlægningen,
men så fik vi hilst på Polisen, som
spærrede inderste motorvejsspor af,
mens en tilfældigt forbipasserende
svensker fra Mölnlyckes Släpvagns-
forum hurtigt hjalp til med at få vores
reservehjul sat på, så vi ikke blokerede
E6 alt for længe i myndretiden.

Vi raslede herefter videre til nærmeste
afkørsel, nærmeste isbod og dernæst
nærmeste campingplads. To dage se-
nere var campingvognen iført 2 splin-
ternye dæk, og vi kunne rejse videre
imod Trollhättan, sådan som vi oprin-
delig havde planlagt, og et par dage
efter videre til Arvika, som også var
med i planlægningen hjemmefra. På
den måde var vi næsten en uge om at
nå frem til grænsen ved Morokulien.

Her deler Sverige og Norge det stykke
ingenmandsland, som er imellem de to
grænsebomme. Her har de bygget et in-
formationscenter, hvor turister kan
samle inspiration, og her har de bygget
en venskabsbro, ”Fredens Bro”, imel-
lem de to nationer. Uden humor er de i
hvert tilfælde ikke!

Norge i grønt er lige så
fantastisk som Norge i
hvidt. Vi oplevede samme
temperaturer som i uge
3 og 4, denne gang bare
med + foran, og vi var
oven i købet så heldige,
at solen skinnede næ-
sten alle dage. Så kan
man ikke forlange mere
af en ferie. Vi fik set
nogle af de steder, man
”skal” se og en masse
andre steder, som vi til-
fældigvis kom forbi. Vi

Et norsk-svensk grænsetilfælde

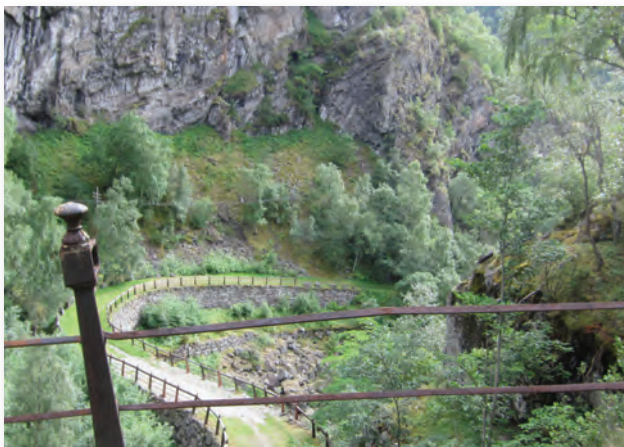
husker morgenstunden, hvor vi kig-

gede på helleristninger ved Møllerstufossen, og hvor Alex fik en hyggelig sludder med en kommunalarbejder, som var i færd med at hente en hel uges ”søppel”, som turister havde efterladt ved selv samme attraktion.

Vi husker Tyinsøen, hvor Bjarke (13 år) nød at kaste smut i det stille vand. Vi husker den slyngede vej ned til Øvre Årdal, som undertegnede overhovedet ikke havde lyst til at stifte bekendtskab med i modsat retning med campingvogn. Vi husker Vettisfossen, hvor vandet falder 275 m i frit fald, og de to andre prægtige fosser, som man passerer undervejs på fodturen dertil: Hjellefossen (ca. 120 m) og Avdalsfossen (173 m). Vi husker campingpladsen i Utladalen, som var til salg, fordi værtparret hellere ville slå sig ned på Gran Canaria. Samme værtpar reddede undertegnede nervesystem, da de fortalte, at der fandtes en udmærket asfalteret vej ud af Øvre Årdal, som ikke krævede 1. gear og hostende motor op ad en næsten vertikal fjeldside.

Således befriet for skrækken for at skulle køre opad den fæle fjeldside, kom vi til Lærdal med dens gamle charmerende huse og derefter til et sted, som hed Vindhella, som vi aldrig havde hørt om. Der stod et seværdighedsskilt i vejsiden, og vi har lært, at det som regel kan betale sig at stoppe

op ved den slags skilte. Det viste sig at være et gammelt vejanlæg mellem de små bysamfund Husum og Borgund (den med stavkirken).

Vindhella god for en 10 km cykle- eller gåtur

I 1793 anlagde man denne vej gennem en kløft og over et fjeld. Vejen, som havde en hældning på 25%, viste sig dog at være for stejl, så i midten af 1800-tallet blev den på kongeligt påbud ændret. Den fik derved en hældning på kun 20%, så okser og kærre kunne færdes på den. Hundrevis af mænd arbejdede i flere år på vejen med at bygge de op til 15 m høje støttemure, som endnu står den dag i dag. Nu er Vindhellavegen kun for fodgængere, men vejen blev i august 1901 benyttet af den første automobilturist i Norge (en nederlænder ved navn Beduin) på sin vej fra Kristiania til Lærdal. Det er mig en gåde, hvordan en bilist fra et så fladt land har haft nerver til en vejhældning på 20%. Til sammenligning

er bakken ved Øvre Svatsum, som vi alle kender, ”kun” på 11%.

Vi sluttede vores sommerferie i det sydøstlige hjørne af Norge, nede i Finnskogen. Her camperede vi ved en dejlig blå sø og cyklede de 10 km gennem skoven for at gå til koncert i Varaldskogen gl. skole. Hvis nogen af læserne kan lide norske viser iblandet et strejf af folkemusik og amerikansk country, kan vi anbefale at lytte lidt til Roy Lønhøiden, som har udgivet flere cd'er. Han har sine rødder i Finnskogen, men har hentet meget inspiration

”over there”. Koncerten var en stemningsfuld og god afslutning på et dejligt Norges-ophold.

Da vi dagen efter vendte næsen hjemad, førte gps'en os over den norsk-svenske grænse midt ude på en lille lokalvej, hvor der ikke var andet end marker, skov og et Riksgrenseskilt. Godt nok kører vi gerne en lille omvej for at undgå E6, men dén grænseovergang tror jeg ikke vi skal prøve, når vi til januar 2014 vender tilbage til Norge.

Den vil næppe være ryddet for sne!

Løjpermaskinen på arbejde - indbydende ser sporet ud - lige klar til vinteren!

Dramatik når flommen kommer

Foto: Arthur

Arthur har i sin Dropbox, som han deler med redaktionen, medsendt nogle dramatiske billeder fra 'flommen' efter vinteren 2013. Billeder, der til fulde anskueliggør naturens rå og ødelæggende kræfter.

Status for hjemmesiden

Tekst: Svend Gundestrup

<http://www.rutenskiklub.dk>

I skrivende stund har 54.024 været inde og besøge hjemmesiden siden starten tilbage i 2006.

Der har været uploadet nye billeder fra jubilæumsturen på hjemmesiden i år. Desværre mangler der billeder fra vinteren 2013, så hvis du ligger inde med nogle, så send dem gerne til webmasteren.

Der er planlagt en større opgradering af selve hjemmesidesystemet. Det vil formentlig ske i uge 8 i 2014, og det vil være til en nyere version af hjemmesidesystemet.

Jeg vil igen opfordre alle til at indsende ideer, materiale, billeder eller lignende til webmasteren, så hjemmesiden fortsat kan vokse.

Med venlig hilsen og tak
Svend Gundestrup/Webmaster
svend@gundestrup.dk

Er det ikke bare fedt at køre tur på Arthur's snescooter?

Ruten-bånd

Tekst og foto: Flemming Koue

I mit arkiv har jeg 26 års udgaver af Skibladet. Inklusive nr. 1. En stille gennemlæsning giver i sandhed et eftertænksomhedens og historiens vingesus. Trofaste og kendte navne fra mange års ferier på Ruten Fjellstue. Mange dejlige minder og billeder. Skulle det i vinterferien en dag ikke være muligt at gå på ski på grund af vejrliget eller måske en forstuvet fod (hvad skæbnen må forbyde), kan et besøg på fjeldstuens bibliotek anbefales; her findes nemlig alle numrene af Skibladet. Det er med garanti fascinerende læsning.

I de sidste 25 år har Skiklubbens medlemmer og Berit's brev - ud over fra Espedalen og Ruten Fjellstue - levende berettet om norske stavkirker, om Bergen, Nordkap, Svalbard, fra vinterferie i Østrig, alternativ ferie på Madeira, eventyrlige rejser til USA inkl. nedstigning i Grand Canyon, om kæmpevulkaner i f.eks. Ecuador og State of Washington, så langt væk som fra Australien, fra kanoture i Sverige, fra Afrika - nemlig 'Fra Kilimanjaro til Ruten', begge steder med sne på toppen, men på Kilimanjaro midt i Afrika ingen skiløbere.

I Skibladet findes også utallige andre inspirerende og morsomme bidrag om Skiklubben og om emner, som er gode at blive klog af. - Rigtig god læselyst!

Storm har fået en lillebror

S kklubben og Redaktionen af Skibladet ønsker Mads, Stine og Storm (uge 8) hjertelig tillykke med Storms lillebror, som så dagens lys den 28. august 2013. Måske en lille ny skiløber til Ruten-løjperne, dog mest pr. pulk i de første par år. - Storms lillebror hedder forresten Skjold.

Det er bare miin lillebror

TUXEN

AV-CENTER

Alt i lyd, lys & AV-udstyr

TUXEN AV-CENTER har rødder helt tilbage til 1955, hvor TUXEN FOTO åbnede i hjertet af København. Allerede fra den spæde begyndelse gjorde TUXEN FOTO sig i udlejning af optage- og præsentations-udstyr under navnet "Foto Udlejningen". TUXEN FOTO blev snart til TUXEN FOTO & AV-CENTER, og udviklingen fra dias og film til moderne av-udstyr baseret på edb og lyd, blev en væsentlig del af nutidens TUXEN AV-CENTER.

I starten af 2005 overtog vi driften af firmaet SGU LYD & LYS, som var et salgs og udlejningsfirma, hovedsageligt med installationer af cafeer, barer og diskoteker, samt udlejning til events og koncerter.

Vi er således blevet en dynamisk sammensætning af gedigen viden fra fortiden, og stor kompetence i nutidens moderne teknik.

Vores succes skyldes ikke mindst holdningen til, at den lille kunde en dag kan blive den største. Tilfredse kunder skaber gode forbindelser, som igen er med til at skabe succes.

Vi håber, at se dig som kunde hos TUXEN.

Meterbuen 6 - Bygning 9 - 2740 Skovlunde
tuxen@tuxen.dk
Tlf. 38889393

www.tuxen.dk